

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Sereno Tribumo Notario. 292.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Eodémque modo si vir grauibus & concinnis gressibus incedat, ac mulier quædã eo conspecto saucietur, id non viri, sed eius quæ sauciata est, culpa cõtingit. Quòd si quis hæc ita se habere neget, is perturbatione atque confusione omnia implebit, atque & Saram & Iosephum, & Susannam in crimen vocabit, proptereaquòd alij his conspectis vulnerati sunt. Illa enim Pharaonem, alter dominam, postrema illud impudicorum hominum par cepit. Quòd si illi non modò ab omni reprehensionis nota immunes sunt, verùm etiam laudem omnem excedunt, profectò qua ratione ipsi culpa liberantur, eadem quoque oratio ea, quæ eos incessit, qui, cum nihil minus captent, aliquem vulnerant, refutatur.

Theodosio Presbytero. 291.

Qui pretiosissima sacerdotij corona redimici sunt, virtutibus potiùs quàm pecuniis & opibus affluere debent, & voluptatem instituto suo congruentem existimare temperantiam, ac nõ ventri, nec iis, qui ventrem sequi solent, affectibus cedere. Neque enim potestatem in cupiditatum subministracione, sed in patientia & laborum tolerantia, sitam esse arbitrari convenit. Quòd si pro veritate quoque aut pietate periculum proponatur, eos mortem fugere minimè par est: risum enim sui excitarent, si metu frangerentur, at non libenter ed pergerent, quò cum peruenerint, spes est fore, vt ea re, quã per omnem vitam cursum expetebant, potiantur. Diuinam autem societatem expetebant.

Sereno Tribuno Notario. 292.

Vera nobilitas à probis moribus conflari nata est, ac firma & stabilis dignitas virtute comparatur. Quòd si quis nec à splendidis maioribus ortum trahens, nec morum probitate coornatus dignitatem (quã spadones vendunt, atque imperatorum, ne nobilium quidem fortasse, manus largiuntur.) pecunia sibi compareret, haud est,

εἰ δ' ὁ μὲν ἀνὴρ σεμνοσχεπέως καὶ ἀρμυδίας βαδίζοι. ἰδοῦσα δὲ τις τραθεῖν, οὐδὲν παρὰ τὸν ἀνδρα, ἀλλὰ παρὰ τὴν τραθεῖσαν. εἰ δὲ μὴ φαίη τις ταῦθ' ἕτως ἔχειν, συγχύσεως πάντα πληρώσθ'. καὶ τὴν Σάρραν καὶ τὸν Ἰωσήφ, καὶ τῆς Σουσάννας γράφεται, διότι ἄλλοι θεασάμενοι ἐπρώθησαν. ἢ μὲν γὰρ τὴν Φαραῶν. ὁ δὲ τὴν δέσποιναν. ἢ δὲ τὴν Σουσοῖδα τῆς ἀκολάστων ἐκείνων εἴλη. εἰ δὲ ἐκείνοι καὶ παράλειψαν οἱ ἀθρόον τραθέντες, οὐ μόνον μέμψως ἐκπὸς τυγχάνουσι, ἀλλὰ καὶ ἐπαίνος παρτὸς κρείττους εἰσὶν, οἷς ἐκείνοι δόπλιονται τῆς ἀπίας, τῆτοις καὶ ὁ καὶ τῆς μὴ θηρώντων μὲν, πτεροσπόντων δὲ ἀγαθὰ γράφεται λόγος.

Θεοδοσίῳ πρεσβυτέρῳ. σςϞ.

Τοῖς τὴν τῆς ἱεροσολίμης πιαλφῆσατον σφραγιστοῦ ἀρετικῶς ἀρεταῖς μάλλον ἢ ζῆλοισι δὶχρον ὅτι κομῶν, καὶ ἰδούτω ἀρετῶσαν ἠγεῖσθαι τὴν σωφροσύνην, μήτε γαστρί, μήτε τοῖς μετὰ γαστέρα εἰκονταῖς πάθειν. ἢ γὰρ χρῆστον τὴν ἐξουσίαν τῆς ὀπιθυμιῶν ζῆλοισι, ἀλλὰ τὴν καρπέλαι ἐξουσίαν ἠγεῖσθαι. εἰ δὲ καὶ ὑπὸ ἀρετῆς ἢ εὐσεβείας κίνδυνος παρῆιτο, μὴ φεύγειν τὸν θάνατον. γέλασα γὰρ ἂν δόπλιονταῖς ὀφλήσοιεν, εἰ μὴ ἀσμενοὶ ἐκείνοι ἴοιεν, οἱ ἀφικουμένοις ἐλπίς ὅτι, ἢ διὰ βίβ ὄργω τυχεῖν, ἦσαν δὲ θείας συνστάσις.

Σερίνω τελέων νοταρίῳ. σσα.

Ἡ μὲν ἀληθὴς εὐγένεια δὸπτιων χρηστῶν συνίστασθαι πάφικε, καὶ τὸ βέλτομον ἀξίωμα δὸπ ἀρετῆς παρῆιεται. εἰ δὲ τις μήτε ἐκ παρῆιων λαμπαρῶν φύσις, μήτε ὑπὸ βόπων ὀρθῶν κοσμῆμενος, ἀξίωμα εἰατῶ ἀγροῖσται. ὅπερ εὐνῆχει παρῆιουσι, καὶ βασιλείων ἴσως οὐδ' εὐγενῶν

χρῆζοντά χεῖρες. ἔστος οὐκ ἂν εἴη
δικυρὸς σεμνυνέσθαι. εἰ δὲ μὴ μόνον
διαβρωμένον, ἀλλὰ τὸς ἔχοντας τὸ
τῆς ἀρετῆς ὑπερλαμπρὸν ἀξίωμα
ἀφῆλεια. οὗτος οὐ μόνον ἑαυτὸν, ἀλλ-
λὰ καὶ τοὺς περιγρήνους ἅτε ἀσήμους καὶ
ἀφανεῖς καμῶν εἶσθαι ὑπερσοκευάξει
οὐκοῦν ἵνα μηδὲν τοῦτο πάθοις, γινώ-
θῃσαντων.

Ἡσαΐα στραπώτη. σςβ.

Οὐ φημι χεῖλαι τοῖς, ὡς περ σὺ,
ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀσήμων γενέαν, ἀλλ'
ἐδὲ τὸς, ἐκ λαμπρῶν καὶ ἀειφανῶν
φωῖτας, εἰς τὸσαῦτα ἀλαζονείαν ἐ-
λαύνειν, καὶ τοὺς τῆς φύσεως ὑπερ-
βαίνειν ὄροις, ἵν' οὐ μὴ ὑπερβεία
πλάσας, ὑπερβολοὺς ἀποκτηθῆναι δι-
κας, ταῖς τῆς μετριοφροσύνης ἡνίκαις
τιμὴ τῆς ἀλαζονείας ἀνασειράξεν
σώδαξε μανίαν, καὶ ῥύθμιζε σαυ-
τὸν περὶ τὸ ἀρέπον ἀνδρὶ ἔπεικει
ἄχνημα, καὶ μήτε δι' ὀφθαλμοῦ, μήτε
δι' ὀφρύων, μήτε δι' ἄλλ' ἑσθῆς, μήτε
δι' ἀβαδίσματος ἵχνος ἐστὶ τῆς τοιαύ-
της ἐμφανέσθαι νόσθ-

Θεογονιάτω πρεσβυτέρω. σςγ.

Ἐπειδὴ πολλοὶ λόγοις φιλοσο-
φοῦντες, τοῖς ἔργοις ἐλέγχονται, τοῖς
γὰρ θεοῖς χρησιμοῖς ἐν μέσῳ περὶ ἀ-
δόντες, λάθεα ἀ μὴ ἴεμεισ παράησσι,
διὰ τῆτο εἴρηται, μάθετε χαλὸν
ποιῶν. τὸ γὰρ εὐ λέγειν τῆ ὀρθῶς
περὶ ἔπει ἀπόντος, οὐ μόνον μάταιόν
πι φαίνεται καὶ κενόν, ἀλλὰ καὶ γέ-
λασθαι μὲν ἴπκει τοῖς σεμνοτέροις.

Εὐτονίω Διάκονω. σςδ.

Εἰ τῶ βαβυλωνίῳ τὸσαῦτα πλά-
σαι, καὶ τοῖς ὄροις τῆς φύσεως ὑπερ-
βαίνῃ, καὶ ἰσοθείαν ὑπερβολῶς φαν-
τασθέντι, ὅρος ἰσὺ τῆς συμφορῆς, ἢ ἔ
κρῆπτος ὀπίγνωσις. μετὰ γὰρ τὸ
ἔπιγνωσθαι τιμὴ οὐκ εἶναι φύσιν, καὶ τῆ

quamobrem ille meritò gloriatur. Quòd
si non modò gloriatur, sed etiam eos, qui
splendidissima virtutis dignitate præditi
sunt, contemnat, ac pro nihilo putet, hic
ut non tantùm ipse, sed etiam Maiores sui,
velut obscuri atque ignobiles, traducan-
tur, efficit. Quamobrem ne quid eiusmodi
tibi accidat, fac te ipsum noscas.

Esaiæ militi. 292.

Nego oportere, non eos duntaxat, qui
instar tui obscuris & ignobilibus paren-
tibus nati sunt, verùm eos quoque, qui
ab illustribus & splendidis ortum traxe-
runt, in tantam arrogantiam prorumpere,
ac naturæ terminos transilire. Quam-
obrem, ne præter modum peccans,
immodicis etiam pœnis mulsteris, arro-
gantiam furorem modestiæ freno reprime-
re stude: tæque ad speciem probo atque
honesto viro congruentem compone: il-
ludque cura, ut nec per oculos, nec per su-
percilia, nec per linguâ, nec per incessum
vllum iam huiusmodi morbi vestigium in
te appareat.

Theognosto Presbytero. 293.

Quoniam plerique sermonibus philo-
sophantes, operibus doarguuntur (divina e-
nim oracula in medio hominum cœtu de-
cantantes clam ea, quæ nefas est, faciunt)
idcirco dictum est, Discite benè fa-
cere. Siquidem probè loqui, probo opere
remoto, non modò vanū quiddam & ina-
ne esse cernitur, verùm etiam, & segnibus
ac languidis risum, & grauioribus mole-
stiam parit.

Eutonio Diacono. 294.

Si Babylonio Regi, qui tot crimina per-
petrarat, & naturæ terminos excesserat,
stultaque cogitatione parem se Deo esse
sibi finxerat, calamitatis terminus fuit sū-
mi numinis agnitio (posteaquàm enim na-
turam suam agnouit, atque incomparabi-